

TEXAS

Houston levegője túl forró volt, hogy elbírja a repülőket. Persze a királynő gépe gond nélkül *leszállhatott* volna, elvégre a Schiphol repülőtérrel idáig tízezer kiló üzemanyagot égetett el, szén-dioxid formájában a légkörbe zúdítva. De feltankolva aligha emelkedhetett volna fel biztonságban, amíg a hóhullám le nem csitul. Márpedig azt egy hurrikán fogja lecsitítani.

A légi irányítás utasításait követve Frederika Mathilde Louisa Saskia – így hívták a királynőt – és másodpilótája, Johan százados a Holland Királyi Légierőtől nekiláttak a szükséges légi manőverek sorozatának, amelynek végén Waco tárt karokkal várja őket.

Nem mintha Waco lett volna a legjobb megoldás számukra. De nem sok értelmét látták a szőrszálhasogatásnak. Kis magángépük, zsúfolásig tömve hét utasával, magasabban és gyorsabban repült az utasszállítóknál. Közel ezer km/órás sebességgel hasított az alsó sztratoszférában, felkészülve a houstoni landolásra, amikor Saskia értesült a város megkritkult levegőjéről. Gyorsan kellett döntenet. Nem feltétlenül a legjobb lehetőség mellett.

Miként a rádióból recsegő texasi hang tájékoztatta – majd a pilótafülkébe benéző Willem is közölte, miután átfésülte a gép adathálóját –, heves vihar söpört át Wacón az elmúlt pár órában, szerény 45 fokra hűtve a hőmérsékletet. Vagyis 113 fokra, ahogyan az Államokban mérik. Így is, úgy is elég alacsony volt, hogy utánanézzenek a szükséges adatok táblázataiban, amelyeket a gép tervezői állítottak össze jó harminc éve, mielőtt jóváhagyták ezt a típust. Akkoriban álmukban sem hitték volna, hogy egyszer még ilyen hőség lesz Houstonban, így aztán a táblázataik sem számoltak vele.

A wacói repülőtértől mindent megkaptak, ami kellett. Két kifutójuk volt, V alakot formálva. A jelenlegi szélhelyzetben jobbnak tűnt a nyu-

gatit választaniuk, déli irányú ereszkedéssel. A légi irányítók megadták a szükséges utasításokat. Gondosan követték őket.

A diszpécsereknek máris egy rakás járatral kellett zsonglörködniük: többnyire utasszállítókkal, amelyek a nyakukba szakadtak, miután Houston rácaffolt a reményeikre. Többségüknek nagyobb repülőterre volt szükségük, ezért kár is lett volna vitába bocsátkozni arról, vajon Waco a legjobb megoldás-e a holland kisgépnek. Ezek az adások szabadon keringtek az éterben: bárki hallhatta a rádióban, és rögzítették is őket. Nekik viszont fontos volt, hogy ne keltsenek feltűnést, és minél inkább meghúzzák magukat. A királynőt gyermekkora óta úgy nevelték, hogy lehetőleg kerülje az uralkodóknak járó kiváltságokat. Ezt várták el egy igazi hollandtól. Valamint így kisebb támadási felületet kínált a királyság ellenzőinek. Lennert, a biztonsági főnök is egyetértett azzal, hogy Wacót válasszák. Akadt egy hangárjuk, amely pont megfelelő lehetett egy ilyen magángépnek. Willem már lefoglalta a hotelszobákat, és épp azon volt, hogy kocsikat béreljen.

Saskiának mindössze biztonságban le kellett tennie a gépet. Szerecsére értett hozzá. Egyébként pedig Johan fél kézzel megoldotta volna, akár nélküle is.

A rangján és vagyonán kívül Saskia a repülőgép-vezetés iránti különös szenvedélyét is megörökölte atyjától, aki uralkodó létére fusiban a KLM – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij – járatain dolgozott pilótaként. Mégiscsak Holland Királyi Légitársaságnak hívták, és egy korona volt a logójában. A Papa hajdanán elmagyarázta neki, mi készítette arra, hogy pilótának álljon. A műszerfalnál ülve nem döntés kérdése, hanem szent kötelessége volt, hogy csak és kizárólag a gépre összpontosítson, mivel ezen múlt a saját és utasai élete.

Két dolog is akadt ebben a magyarázatban, amelyet a kis Saskia hercegnő akkoriban nem igazán fogott fel.

Egy (a nyilvánvalóbb): mivel Mama és Papa igyekezett nagyjából normális emberi lényként felnevelni, csak jóval később jött rá, mennyi terhet pakol egy korona az ember vállára. Mára már pontosan tudta.

Kettő (erre csak nemrég döbönt rá): „a gép, amin a saját és utasai élete múlik” Hollandia metaforája volt: egy aprólékosan kidolgozott

szerkezet, amely rengeteg hollandot taccsra vághat, ha rossz gombokat nyomnak meg rajta.

Mialatt ereszkedés közben Saskia felkészült a landolásra, szabadnak érezte magát, és elméje teljesen kitisztult a műszerfalnál ülve. Pusztán arról szólt az egész, hogy a gombok és karok révén bizonyos számokat bizonyos értékeken belül kellett tartania. Mire a gép kerekei a wacói kifutópályához érnek, a sebességnek le kell csökkennie egy adott VREF-értékig. Ez a szám egyaránt függött a hőmérséklettől, a repülőgép tömegétől és a kifutó állapotától; de egyértelműen ki lehetett számítani azokból a harmincéves táblázatokból, aztán pedig ott voltak a jól bevált eljárások, hogy a gép sebessége leessen a kapott értékig.

Ezalatt szinte függőlegesen süllyedniük kellett, át az egész troposzférán – a földfelszín fölötti légkörön, ahol az időjárás zajlott –, mígnem a magasságmérő elérte Waco tengerszint feletti magasságát. Erre is megvolt az adott rutineljárás. Eközben igazodni kellett egy sor különböző irányváltáshoz, amelyeket a túlterhelt texasi repülésirányítók diktáltak. Mialatt Saskia kézben tartotta a gépet a kitűzött cél szisztematikus eléréséhez, rövidre fogott, ámde teljesen higgadt párbeszédet folytatott Johannel és a rádióból szóló hangokkal: mindez együtt eljuttatta egy olyan állapotba, amelyet a hollandok csak „norMÁL”-nak neveznek, a második szótagra helyezett hangsúllyal. És amelynek semmi köze a tőhangsúlyos „NORMál”-hoz.

A norMÁL magyarázatára egy teljes könyv is kevés lenne. A lényeg annyi, hogy ha történetesen a holland királyi családba született az ember, a norMÁL pontosan az volt, amit a legkevésbé feltételeztek róla – így aztán kapva kapott bármin, ami norMÁLlá tette. Mivel az ilyesmiket könnyű volt megjátszani, ez leginkább olyan tevékenységekkel járt, amelyek könnyörtelenül végeznek vele, ha netán elszurja őket.

Megesett például, hogy Saskia biciklivel ment iskolába – erről híres volt kislány korában –, ám a gyűlölködők olcsó propagandafogásnak bélyegezték ezt, és leszóltak mindenkit, aki bedől egy ilyen átlátszó trükknek. Ám a legbőszebb antiroyalista sem tagadhatta, hogy ha a király – vagy királynő – személyesen tesz le egy repülőgépet, kétségkívül és megjátszás nélkül az életével játszik. Ráadásul az ilyesmit nem tudja

egy cirkuszi majom is megcsinálni. Még a legnagyobb uralkodó sem kaphat légijártasságát, amíg rendszeren le nem vizsgálzik matematikából, fizikából, műszaki és meteorológiai ismeretekből. A régmúltban egy királynak elég volt felcsatolnia a kardját és kockára tennie az életét a csatamezőn, hogy komolyan vegyék. Egy repülő kormányához ülni és megcélozni az égből a kifutót azon kevés dolgok egyike volt a mai világban, amelyek felértek egy nyilvános véresküvel.

Ezalatt a stábja ügyelt azokra a részletekre, amelyekre sem módja, sem ideje nem volt odafigyelni – tekintetbe véve jelen kötelezettségeit. Könnyen abba a hibába eshettek volna, hogy hűvösnek gondolják Wacót, pusztán mert kisebb volt a forróság, mint Houstonban. Valójában a gépből szinte azonnal tüzes kemence lesz, amint földet ért. És a kiszállás sem sokat javítana a helyzeten: kívül-belül egyaránt rövid távú hóguta fenyegetné a csapatot. Így hát tervet kellett kovácsolniuk arra, hogyan juthat a gép és utasgárdája minél előbb legalább árnyékba, de lehetőleg egy légkondicionált helyiségbe. Természetesen voltak talajruhák a csomagtérben, feltöltve és útra készen, de úgy érezték, a helyiek beszari kispályásnak néznék őket, ha rögtön az első pillanatban kibontanák őket.

Saskiának csak le kellett tennie a gépet – és ennek nem látta semmi akadályát. A Houstont fenyegető hurrikán több száz kilométerre tombolt, a Mexikói-öböl túlsó végén. A levegő kicsit rakoncátlankodott a nemrég elvonult vihar után, de sokszor repült már hasonló időben Hollandiában. Fényes nappal volt, délután négy óra. A légi irányítás utasításai szerint leírt négyszögletes spirál remek kilátást kínált Waco környékére. Zöldellő síkvidék tárult elé. Persze nem olyan lapos, mint otthon, de ameddig a szem ellátott, még egy vakondtúrásnyi domb sem bolygatta meg a felszínt. Sötétebb zöldnek tűnt, mint a hazai legelők és termőföldek – tele volt erdővel és bozóttal.

A királynő figyelme lassan a célra összpontosult. Már besoroltak a leszállósávra, amely egyelőre alig volt kivehető a látóhatáron. Waco a repülőtéren túl terült el, csak néhány épület és torony meredt ki az első látásra gondozottnak tűnő, árnyas lombszőnyegből. Parkok mindenütt. A városszélek szürkébe fordultak – talán a frissen

beépített részeken még csak facsemeték voltak? Kijelölt útvonaluktól jobbra méretes tó csillogott, amelyet rücskös növénytakaró határolt el a repülőtér zöld mezejétől: olyan sötét volt, hogy szinte feketének látszott. Saskia rögtön tudta a tó formájából, hogy mesterséges. Igazi hollandként ösztönösen követte a partvonalat a tekintetével, mígnem megpillantotta a gátra valló hosszú, egyenes szakaszt. Az alacsony földsáncban egy túlfolyó virított, nem messze a kifutó végétől.

Mindezek a benyomások jóformán tudat alatt rögződtek benne a landolás bő tíz percében. Meglepően kevés dolga akadt ezalatt. Johannellel megdöntötték a gépet, hogy a súly meghaladja a szárnyfelület felhajtóerejét: híven a fizika törvényeihez, stabil és kiszámítható süllyedésbe kezdtek. A sebesség lassan kétszáz csomó alá csökkent, egyre jobban megközelítve a VREF-értéket, amely jelenleg 137 csomónál járt. Mielőtt kiengedték a fékszárnyakat, Saskia körbepillantott a legfontosabb kijelzőkön. A kisgép nem mai gyerek volt. A műszerfalat nagyrészt mechanikus kapcsolók borították, régi vágású domború, fehér betűkkel a fekete bakelitpaneelen. De a fontos rész középen „üvegfal” volt, pilótanyelven szólva: tündöklő, gyémántfényű képernyők virtuális szabályzókkal, újonnan beépítve a megkopott burkolatba. Saskia szeme magától rátalált a lényeges adatokra: sebesség, magasság, fordulatszám, dőlésszög, kitérés.

De legalább olyan fontos volt, amit a szélvédőn át a való világból látott. Kicsiny, egymotoros gép landolt messze előttük, éppen elvontatták az útból. A talaj helyenként csalókan meg-megcsillant. Gyakran látott ilyesmit otthon: egy kis árvíz. Kevés ahhoz, hogy nagyobb területet betérítsen, de bőven elég, hogy tócsákkal borítsa a mezőt, csúszóssá varázsolva a lapályt, amelynek csuromvíz földje lassan szívta be a friss csapadékot. Az egyik tócsából egyenesen a szemébe vágott a nap. A repülőtér szerencsére száraznak tűnt – egyébként a torony figyelmeztette volna őket a kifutó vízfoltjaira. Már tisztán látszott a betoncsík, pontosan előttük, ahol lennie kellett; nyirkosan csillogott, de nem volt vizes. Az utolsó szakaszon alacsonyan átrepültek egy épülettömb felett. A repülőtér nagy része tőlük balra terült el. A kifutó jobb oldalán csak egy keskeny gyeptsáv húzódott az aszfalt és a drótkerítés között.

Rögtön a kerítésen túl egy kétsávos autótút futott párhuzamosan a pályával a sötét erdőterület határán, amely a kanyargós tópartig tartott, nagyjából két kilométer szélességben. Az erdőt helyenként mélyvörös földfoltok apró sebhelyei borították, máshol égkék négyszögek virítottak a lombok között: egy sátortelep ponyvatetői.

Saskiát mindig lenyűgözte ez a komótos, kérlelhetetlen ráközelítés. Húsz perce még alig tudta volna kiszúrni Waco agglomerációját a sztratoszféra kék-fekete boltozatából, de most, ahogy méterek százait falták lefelé, már tisztán látszottak a házak hátsó kertjei, az úszómedencék kékje – jóval világosabb, mint a ponyvák a fák között. Gyerekek pancsoltak a hűs vízben a tanítás után – bizonyára tehetősebbek, mint a sátorlakók. Gondolatai pár pillanatra saját lányára terelődtek, de rögtön kizárta agyából Lottét, hogy századjára is átfusson a műszerfalon. Valami mozgást vett észre a kifutó jobb oldalán, elszorult a torka, de csak egy teher furgon repesztett a vízfoltos, repedezett kétsávos úton a repülőtér drótkerítése mentén. Váratlanul felvillantak a féklámpái. Nem rá tartozik.

Átrepültek a kerítés felett a kifutóhoz közeli végén. Minden aggodalma, amelyet az elmúlt percekben érzett a helyes sebesség, magasság, leszállási szög miatt, szertefoszlott Johan tökéletes nyugalma láttán. Mintha eggyé váltak volna. Már csak várni kell a küszöbönálló pillanatra, amikor a kerekek az aszfalthoz érnek, és a kisgép átváltozik egy méregdrága, esetlen gépkocsivá. A magasan lévő szélvédő és a gép enyhén felfelé billent pozíciója lehetetlenné tette, hogy lássák a közvetlenül alattuk húzódó kifutót. De a gép hasára szerelt videokamera tájékoztatta a lenti helyzetről egy kis képernyőn, amelyet a pilóta és a másodpilóta ülése közötti panelba illesztettek. Rendszerint rá se nézett leszállás közben, mivel semmit sem mutatott az akadálytalan betoncsíkon kívül. Most azonban döbbséget hallott jobb felől a kabinból, amelynek utasai minden jel szerint valami elképesztőt láttak. Elképesztőt és ijesztőt. Saskia szerette nyitva tartani a fülke ajtaját, hogy a kíváncsi tekintetek a folyosón túlról kiláthassanak a gépből a szélvédőn át – ám ezúttal úgy tűnt, az *utasok* látnak valamit, amit ő *nem láthat*.

Már azt fontolgatta, hogy megszakítja a landolást, amikor szokatlan mozgásra lett figyelmes a hasi kamera képernyőjén.

Épp csak annyi ideig látta, hogy felismerje, valami négylábú élőlény sötét, elmosódott alakja suhan át a repülő alatt bal felé.

A gép erőteljesen jobbra rándult. A jobb oldali futómű a szárny alatt beleakadt valamibe, aminek nem kellett volna ott lennie. Még nem értek földet, ezért a jobb kerekek nem tudtak a betonba kapaszkodni. Az orr jobb felé fordult és lebukott, futóművét veszélyes szögben a kifutóhoz csapva – majd azon nyomban újabb akadályokba ütközött a betonon.

Már elérték a VREF-et, amely a texasi mércével nagyjából 260 km/órát jelentett. A kifutó rájuk rontott. A gép legalább annyit haladt oldalra, mint előre, még hozzá olyan hevesen pattogva, hogy Saskia alig tudta a műszereken tartani a szemét. A hasi kamera képe vörösben úszott, a lensét beboríthatta a vér vagy a hidraulikus folyadék. Ahol nem vörös volt, ott elmosódott zöldben fortyogott. Nem, inkább égszínkékekben. Nem, mégis zöldben. Saskia előrebukott, a biztonsági öv megfeszült rajta. Az utastérben dühöngő poggyásztornádó szabadult el. A gép egyik csücske – talán egy szárnyvég? – beleakadt a szottyos talajba. Nem maradt más hátra, mint lefaragni valahogy a 260 km/órából a tájkép rovására.

Disznók. Kellett pár pillanat Saskia agyának, hogy beazonosítsa a négylábú lényeket, amelyek futólag feltűntek a betonon a képernyő tanúbizonysága szerint. Disznók voltak. Bár inkább vaddisznók, mint házi sertések. Persze ennek a ténynek a világon semmi hasznát nem vette, mialatt a gép csúszva és bukdácsolva átvágott a gyepen, majd egymásba gabalyodtak a drótkerítéssel.

Azután, az égnek hála, megálltak. Forró levegő csapta meg a királynő arcát, a gép törzse bizonyára felhasadt. Orrába szúrt a kerozin szaga, nyomós érvként szolgálva arra, hogy mielőbb kibújjon a biztonsági övéből. A gravitációtól azonnal Johann nyakába borult, aki lassabban reagált. Vér csorgott az arcán, még a füléről is csöpögött. Egy feltűnő vágásból származott vörösesbarna szemöldöke fölött. A sérülés alatti szemét szorosan behunyta, de a másik fel-alá pásztázott, kissé

bódultan. Keze-lába remegett. Szinte biztos, hogy agyrázkódást kapott. Saskia lehámozta róla a biztonsági övet.

Ördögi mutatvány volt kikászálódni a pilótafülkéből, betudhatóan a szokatlan irányú gravitációnak. Úgy kellett gondolkodnia, mintha egy sziklamászó lenne, aki kapaszkodókat keres. Vasmarok ragadta meg a csuklóját, és kihúzta a kutyaszorítóból. Lennert bizonyosodott meg róla, hogy királynője épségben van. Kielégítve kíváncsiságát, figyelme az ajtóra irányult, amely pontosan fölöttük volt. A gravitáció újfent ellenük dolgozott, de miután jobbról a királynőre, balról az asszisztensére, Ameliára támaszkodott, Lennertnek sikerült elérnie a nyitókart. Saskia attól tartott, hogy tönkrement az ütközéstől. Ám az ajtó, amely pontosan két félre osztotta a gép szerkezetét, neveléségesen erős és szilárd volt. Lennert sikeresen elfordította a kart, és megadta neki a kezdőrúgást. A kijárat feltárult, és bekukucskált rajta a felhős égbolt. A biztonsági főnök mindkét kézzel az ajtókeretbe kapaszkodott, felhúzta és kinyomta magát, majd a nyílás mellett a törzsre telepedve körülnézett. A nap az arcába tűzött, szinte azonnal csatakosra áztatva. Az emberi test képtelen ennyire gyorsan izzadni, a forró légpára csapódott le a férfi viszonylag hűvös bőrén.

Saskia, aki azonnali evakuálásra számított, alig tudta legyőzni a heves vágyat, hogy kifurakodjon azon az ajtónyíláson. De kapitányként neki kellett utoljára elhagynia a gépet. Johan csak ügyel-bajjal tud majd kimászni, és vélhetően a többiek hátul még súlyosabb sérüléseket szenvedhettek.

Ám Lennert következő lépése szokatlanul sokáig váratott magára. A férfinak nem tetszett, amit látott; a jelek szerint nem volt meggyőződve róla, hogy üdvösebb kijutni a gépből, mint bent maradni. Jobb keze végigsiklott a nadrágszíján, majd megakadt. Amikor nyilvános helyen kísérte Saskiát, egy pisztolyt hordott hátul, begyűretlen inge alatt. Most szinte ösztönösen nyúlt érte, de nem találta.

– Kérem a táskámat – szólta oda Ameliának. Saskia tudta, hogy arra a kis válltáskára gondol, amelyben a fegyverét és egyéb munkaeszközöket tartotta.

– Máris körülnézek, asszonyom – magyarázta Saskiának. – Tűznek semmi jele, de készüljön fel, hogy esetleg sürgősen el kell hagyni a gépet. – Azzal eltűnt a szeme elől, hogy utat keressen lefelé az elhajlott falú törzsön.

Saskia immár akadálytalanul végiglátott a gép belsején. Amelia volt legközelebb hozzá, egy bőröndhalomban kutatott Lennert táskája után. Lassan haladt, mivel a csomagteret záró ajtó a landoláskor kiszakadt, és az összes poggyász az utastérbe zúdult. Saskia épp belebotlott egy kék kötegebe, amely nagyjából akkora lehetett, mint egy átlagos gurulós bőrönd. Az egyik talajruha volt. A feje fölé emelte, és kidobta a törzsre az ajtón keresztül. Majd ugyanezt tette valaki bőröndjével. Valaki hátizsákjával. Egy másik talajruhával. De sehol sem látta Lennert táskáját, és Amelia sem.

Hárman voltak még rajtuk kívül a gépben. Willem a királynő divattanácsadóját, Fennát vigasztalta, akinek arról szólt a munkája, hogy Saskiának sose kelljen a hajával, sminkjével és öltözkéivel foglalkoznia, mégis elég jól nézzen ki ahhoz, hogy ne űzzenek csúfot belőle. Fenna személyes érdeme volt, hogy a bulvársajtóban még mindig dögösebbnek tartották a 45 éves királynőt a valós külsejénél. Sőt kimondottan partiképesnek (ugyanis megözvegyült), bármit is értettek ezalatt. Egyszóval Fenna vérprofi volt. De nem készült fel egy légi balesetre.

És végül Alastair, az egyetlen külföldi a csapatban. Egy skót, aki Londonban élt, és valamiféle csupa matek kockázatelemzéssel foglalkozott. Félig a gép farka felé fordulva ült, még mindig becsatolva, és szórakozottan bámult kifelé az ablakon. Micsoda izgalmas szituáció egy kockázatelemzőnek, gondolta Saskia.

Alastair elfordította a fejét, valami kinti eseményt követve tekintetével, majd a többiekre nézett. Egyedül Saskia nézett vissza rá, így aztán megköszörülte a torkát, és közölte:

- Odakint egy...
- Disznók – vágott közbe Saskia –, tudom.
- Igazából aligátort akartam mondani.
- Ó!

– Vagy talán krokodil? Nem nagyon...

Lennert hangja szakította meg a társalgást, félúton egy üvöltés és sikoly között, bár az utóbbihoz közelebb. Ha volt valami értelmes szó benne, az talán a „Tűnés!” vagy „Tűnj el!” lehetett, de úgy, mint-ha valami állathoz beszélne. Majd felkiáltott, félig döbbenet, félig rémült fájdalommal.

Amelia végre megtalálta a táskát, és elővette a pisztolyt. Végigbukdászott a megdőlt, bőröndökkel teleszórt folyosón. Alighogy odaért Saskiához, aki megtámaszkodva figyelte az eget, odakint lövés dörrent.

Saskia uralkodói kötelezettségeinek köszönhetően bőven elég időt töltött lőfegyverek között, ezért rögtön tudta, hogy nem pisztolyt hallott. Ez egy vadászpuska ijesztően lenyűgöző durranása volt; a további lövések sebességéből ítélve félautomata lehetett. Vagyis egy gépkarabély.

Amelia családja Suriname-ból származott. Felmenői között akadt afrikai, holland, nyugat-indiai és kelet-indiai. Tagja volt a holland olimpiai cselgáncscsapatnak, megtermett alakjával sokak szerint Serena Williamsre, az amerikai teniszezőre emlékeztetett. Szinte kitöltötte a szűkös kabint. Mégis olyan fürgén suhant át a gép ajtaján, mintha csak egy tizenkét éves tornászlány lenne, majd megvetette a lábát a törzsön, és körülnézett. A két kézre fogott pisztoly célgömbjén át pásztázni kezdte a környéket. Ám röpke terepszemle után leeresztette a fegyvert, és éppolyan döbbenetnek tűnt, mint Lennert az imént.

Egy férfihang szólította meg Ameliát a közelből.

– Van maguknál elsősegélydoboz? Ráférne a komára. – Majd rövid szünet után. – Várjon csak!

Két újabb puskalövés.

– A rosseb a gyíkjába – mondta a férfi. – Meg a rohadt repülőbe. Már megbocsásson a ronda számért, de lenne egy kis rendezetlen ügyem az öreg Turcsival odaát. A maguk helyében ügyelnék azokkal a disznókkal, gyorsan idegyűlnek a vérre...

A különös monológ alatt Saskia egy újabb talajruhacsomagot cipelt a nyitott ajtó alatti részre, majd fellépett rá, mint valami zsámolyra, hogy legalább a fejét és a vállát kidughassa a gépből.

Bőven akadt látnivaló. Először a legközelebbit vette szemügyre. Közvetlenül alattuk Lennert szorosan a repülőgép törzséhez tapadt, életben és eszméleténél, de láthatóan komoly sokkban. Mellette egy döglött vaddisznó hevert, egy igazi, méretes vadkan, legalább annyit nyomhatott, mint a férfi, pofájából véres agyarak meredtek elő. Vércsörgedezett egy lyukból a bordái között, amelyet minden bizonnyal puskagolyó ütött. De Lennert több vért vesztett egy borzalmas sebből a combja belső oldalán.

Közvetlenül az ágyékánál a szentségtelő-lövdöző férfi ügyködött egy szorítókötésen. Vontatott, orrhangú beszédéből Saskia lefogadta volna, hogy fehér emberrel van dolguk, ám a férfi bőre kávészínű, a haja és szeme sötétbarna volt. Arcán borosta virított, fejbőre középerőről deres hajfonatok lógtak széles sávban. Alig pár napos lehetett a szakálla, ordított arcáról a tikkadtság és a fáradtság. Egy Kalasnyikov lógott a vállán. Széles pengéjű vadászkést hordott az övén, amelyet már lecsatolt magáról a kötéshez, és – faág híján – a tokjában lapuló késsel szorította meg.

Felpillantott Saskiára, majd biccentett.

– A késemért még visszajövök, hölgyem – mondta, azzal hátat fordított nekik, hogy felmérje a terep távolabbi részét, amit Saskia szándékosan a lehető legkésőbbre hagyott.

Egy másik vaddisznó – nem olyan nagy és agyaras – döcögött elő rőfögve, szimatolva a gép másik oldaláról, szemmel láthatóan – és a férfi szavait igazolva – a vér szagát követve. Mire megmentőjük lekapta a Kalasnyikovot a válláról, egy óriási dörrenés szinte megsüketítette Saskiát a bal fülére. Még időben nézett fel Ameliára, hogy lássa, amint a második golyót is a disznóba küldi. Az állat eldőlt, és nem mozdult többé, eltekintve idegrendszerének utolsó, rángatózó vészjelzéseitől a hátsó csülkeiben.

A férfi félig megfordult, és kurta bólintással jutalmazta meg Ameliát.

– A duplázás okos ötlet volt, aranyom – jegyezte meg kissé megviselt, de elismerő hangon, majd ismét hátat fordított nekik. Aztán észrevett valamit, és visszafordult, csak hogy megjegyezze: – Úgy

nézem, kigyútt a motor. – A lezser hangvétel, azzal az ízes „kigyútt”-tal, valahogy élet vette a figyelmeztetésnek.

Saskia a férfi tekintetét követve meglátta a leszakadt repülőmotort, oldalán egy gyűrött fémorigamival. Tényleg lángok csaptak ki belőle. Látványa vitán felül a nap szenzációja lett volna, ha nem hever mellette egy kétszer akkora döglött aligátor.

– A tűzoltókat hiába várják – közölte a férfi. Komótosan elballagott a feltúrt föld, a repülőalkatrészek és a legyilkolt disznó széles árka közepén, amelyet maguk mögött hagytak.

– Látták ezt, azért – a Kalasnyikovra bökött. – A mentők se jönnek. Talán a zsaruk. De nem a helyiek, az biztos. Nekem még el kell intéznem az öreg Turcsit, mielőtt beállítanak a keményfiúk azokban a fajin páncélozott járgányokban. Aztán vigyázzanak a hiénákkal, mert hamarabb itt lesznek, mint a kommandósok. – Hátranézett, hogy meggyőződjön róla, Saskia és Amelia figyel rá – úgy is volt. Majd meglendítette karját az autóúton túli erdő felé. Emberek rajzottak ki belőle, hosszú késekkel.

A Turcsi túl bájos becenévnek tűnt egy ilyen szörnyeteghez, de Adele vérbeli kiscsaj volt, cuki nevekkkel látott el mindent. Amikor elkeresztelte a disznót, még nem sejtette, hogy egy napon Turcsi majd fel akarja falni.

Akkoriban, jó öt évvel ezelőtt Turcsi csak egy kismalac volt egy vad-disznóhordában, amely szélében bejárta Közép-Texas, benne Rufus és Mariel tanyájával, akik boldogulni próbáltak az ötven hektárjukon. A kis Adele könnyen ráismert a kedvencére arról a néhány jellegzetes foltról az orrkorongján, később pedig kivételes méretéről, amelynek nem akadt párja a hordában.

Mint azt Rufus és Mariel később megtudta, egyszerű oka volt, *mitől* nőtt Turcsi olyan nagyra: Adele rákapott, hogy titokban etesse. És Turcsinak volt annyi esze, hogy elfogadja a potya kaját.

Rufus szerint a *Malac a pácban* hibája volt az egész: egy gyermek-könyvé, amit Mariel – szokás szerint a legjobb szándéktól vezérelve – idő előtt adott Adele kezébe. Persze az is igaz, hogy a YouTube rogyá-

sig volt olyan videókkal, amelyek buzgón táplálták azt a veszélyes és makacs tévhitet, miszerint a disznók szeretetre méltó, megbízható állatok, amelyek véletlenül sem ennének embert. Időnként feltámadt egy morális pánikhullám különféle internettartalmak kapcsán, amelyek algoritmusszerűen zúdultak a gyanútlan kisgyerekekre, ám ezek kivétel nélkül a szexről, erőszakról vagy politikáról szóltak. A maguk módján mind fontos témák, de főleg a városi népek vacakoltak velük.

Egész más lett volna a leányzó fekvése, ha Rufusnak sikerül megóvnia Adele-t a disznófényező gyermektartalmaktól még a személyiségformálódás idején, amikor a kislány megtanult olvasni, és Turcsi újszülött malackából – alig volt nagyobb egy csecsemőnél – ormótlan vadkanná fejlődött: a végén már kétszer annyit nyomott, mint Rufus, aki hajdan hátvéd volt a helyi csapatban. Adele időnként arra panaszkodott a reggelinél, hogy éjszaka lövések zajára ébredt. Ilyenkor Rufus és Mariel lopva összenéztek az asztal fölött, majd az asszony csak annyit mondott: – Biztosan vadászok voltak –, és ezzel nem is hazudott. Valójában Rufus volt, aki hajnali háromkor kiment a határba egy infravörös irányzékkel, hogy leszedjen néhány elvadult disznót. Ha pedig nem Rufus volt, akkor az egyik szomszéd tette pont ugyanezt, ugyanabból az okból.

Ezek a disznók megállíthatatlan járványt jelentettek, helyenként gyakorlatilag visszafoglalták Texast az emberi lakosságtól. Eleve gyéren lakott terület volt: a texasi földből sok hektár kell, hogy elég pénzt hozzon, akárhogy töri magát az ember. Bármi, ami csökkenti a jövedelmet, még gyalázatosabbá teszi az egész felállást. Rufus és Mariel is a pénzszüke miatt mondott le a második gyerekről, így aztán ezzel is visszaesett egy fővel húsz hektárjuk népessége.

Akkor határozták el, hogy belevágnak, miután Rufus leszerelt Fort Sillből, fent északon az oklahomai határnál, majd úgy döntöttek, máshol zöldebb legelőre találnak. A férfi Lawtonban nőtt fel, alig egy ugrásra Fort Silltől, és a város körül kiosztott hatvanhektáros kisbirtokok mozaikja nagyrészt a komancsok kezében volt. Habár az ősei között akadtak feketék, fehérek, mexikóiak, koreaiak, ország és komancs ős-lakók, a személyi igazolványa szerint az utóbbi törzs hivatalos tagja

volt. Az őslakosokat úgy általában, és a komancsokat kiváltképp, nem izgatták úgy a kromoszómák és effélék, mint az átlagamerikaiakat a maguk génteszteredményeivel.

Még a sereg idején ismerkedett meg Mariellel, amikor pár hétre Fort Sam Houstonba helyezték, ahol a lány civilként melózott. Kiderült, hogy a családjának van egy húszhektáros birtoka pár órányi autóútra a texasi San Antoniótól, ebek harmincadjára hagyva. A közmondásos zöld legelő, legalábbis akkor azt hitték. A lány nagybátyja megengedte, hogy ott éljenek, ha cserébe gondját viselik, és fizetnek érte annyi éves bért, ami elég az adókra meg a többire. Kerítettek egy mobil házat a birtokra, és letelepedtek. Állt ott egy vén, penészes vityilló, amelyet Rufus lebontott a faanyagért, aztán összetákolta belőlük néhány melléképületet: egy fészert, egy csirkeólt, később egy kecskeistállót.

Addig Rufus életútja pontosan követte azt az ívet, amely megszo-kottnak számított a világnak azon a felén: apa nélkül nőtt fel, a gimiben futballozott, de nem játszott elég keményen a főiskolai ösztöndíjhoz vagy az agyrázkódáshoz. Így hát belépett a seregbe. Szerelő lett. Kifinomult fegyvereket tartott karban a világ számtalan pöcegödrében megfordulva. Végül hazakerült a közeli Fort Sillbe. Meglepetten vette észre, hogy közben eltelt húsz év. Kiváló minősítéssel szerelt le. Felmerült benne, hogy szerez egy diplomát a katonai ösztöndíjprogram révén, amely bevett érvényesülési útnak számított a magafajtaánál. Aztán elnapolta a dolgot a texasi farm ötletének kedvéért Mariellel.

A lány családjá délebbről származott: tősgyökeres texasi fajta volt, német és mexikói felmenőkkel. Sorra jöttek fel hozzájuk a különféle nagybácsik, kuzinok és ki tudja mifélek a pereputtyból, hogy segítsenek az indulásnál, és megnézzék maguknak, milyen fából faragták Mariel emberét. Rufus rögtön gyanította ezt, de nem vette a szívére. Amennyit a rokonság tudott róla, akár verhetette is volna a lányt. Meg kellett nyugtatniuk magukat, hogy szó sincs ilyesmiről. Rufus inkább értékelte az ügybuzgalmukat.

Errefelé a politikai és kulturális szélsőségek különös módon összeértek, mivel a vissza-az-anyaföldhöz hippik és a szélsőjobbos prep-

perek tulajdonképpen egy táborba tartoztak: életük 99 százalékában pontosan ugyanazt csinálták. Csak kellett hozzá egy sztori, amely észszerűen megindokolja, miért érdemesebb így élni, mint kiköltözni Dallas kertvárosába, és a Walmartnál gürizni. Bár a két mozgalom sztoriája merőben eltért, a gyakorlatban ez nem sokat nyomott a latban. Mariel inkább a hippikhez hajlott, Rufust egyik oldal sem érdekelt.

Miközben próbálta üzletileg életképesre pofozni a farmot, a férfi egyre több olyan helyzettel szembesült, ahol iszonyatos mennyiségű durva fizikai munka – és némi jó szerencse – árán is csak hajszálnyit javíthatott a termésen. Ahogy múltak az évek, mindinkább kezdte kétségbe vonni, hogy megéri. Még ha lemond a diplomaszerezésről, akkor is simán beállhat szerelőnek valahová, minél messzebb innen. A kiadások ugyan megszaporodnának, de legalább végre kialudhatná magát, ahelyett, hogy fél háromkor kelti a vekker egy kis éjjeli vad-disznóirtásra.

A tetemeket otthagya a többi disznónak, hogy felfalják őket. De ettől is csak még haszontalanabbnak tűnt az egész. A disznók mindent megzabáltak, egymást is. A legelő állatok csak a füvet eszik meg, a gyökereket meghagyják; a disznók feltúrták a földet a legkisebb gumókért is. Aztán jött az erózió. Csak a hangyák tudtak megélni ott, ahol a disznók egyszer megfordultak. Rufus nem tudta elég gyorsan irtani őket, és minél többet lőtt le, annál többet zabálhattak azok, amiket nem sikerült lelőnie. Szigorúan megtiltották Adele-nek, hogy etesse Turcsit és a többi fenevadat, de Turcsi addigra megvetette a csülkét náluk, az élelem és az emberek ugyanazt jelentette neki. Rufus gyanította, hogy már az éjszakai puskalövéseket is afféle harsonának tekinti, amely vacsorára hívja a döglött kuzinok terített asztalához. Úgyhogy Rufus éjjeli vadászatai csak tovább hizlalták Turcsit.

Sok dologra csupán utólag derült fény, amikor már megtörtént a baj. Rufus mégis egyre csak emésztette magát. Hamarabb észre kellett volna vennie, hogy Turcsi micsoda veszélyt jelent. Le kellett volna lőnie egy disznót csalinak, azután megvárni, hogy Turcsi felbukkanjon. Még évekkkel később is szinte minden éjjel arról álmodott, hogy egyszer régen, amikor még volt egy kislánya, rátalál Turcsira

az infravörös irányzék, kiszúrja a többi sápadt sziluett közül – aztán mégsem húzza meg a ravaszt, mert Adele odáig van azért a dögért, és nem tudna másnap reggel a szemébe nézni a kislányának.

Az utóbbi időben rákapott egy furfangra, amely megfékezte a rátelepedő sötét önvádakat. Egyszerűen nagyra tátotta a száját és ki-dugta a nyelvét, amilyen messzire csak tudta, mintha csak a torkába fojtaná a rossz gondolatokat, nem engedné szabadjára őket – és valahogy bevált a dolog, visszazökkentette agyát a helyes kerékvágásba. Igaz, furán néztek rá az emberek, de úgysem töltött sok időt közöttük.

Az egyetlen – meglehetősen soványka – vigaszát az jelentette, hogy a támadás, amelynek idején épp a városban volt pár köteg öntöző-csőért, szinte a semmiből jött: váratlanul özönlötte el a birtokát húsznál is több elvadult disznó. Turcsi volt a bandavezér, de annyi cimborát hozott magával, hogy ha Rufus a portáján strázsál egy csőre töltött puskával, még akkor sem menthette volna meg Adele-t.

A válasz után Mariel visszaköltözött délre a családjához. Rufus pedig a vaddisznók irtásának szentelte életét. Szó szerint ez lett a dolga.

Az új munka – 44 éves korára – végre meghozta számára az igazi hivatást. A seregben sosem kellett törődnie a nyereséggel és veszteséggel. A gazdálkodást mindössze azért vállalta, mert Mariel önma-gában sosem boldogult volna vele. Éveken át csak figyelt, éjjelente a számokat böngészte a digitális könyvelésében, amelyek egyre rosszabbak és rosszabbak lettek, hónapról hónapra csapolva a katonai nyugdíját, amelyet gondosan félretett a nehéz napokra. Mi tagadás, a farm lassacskán költséges hobbivá vált. De mindez úgyis mellékes lett, mivel az anyagiakat illető vészjelzéseken felülkerekedett az egész érzelmi oldala: a mese, amelyet Mariellel közösen szóttek, és egyre csak hajtogattak maguknak – majd még többet Adele-nek – arról, miért is élnek itt.

Miután Adele meghalt és Mariel elment, a mese véget ért. Minden világossá vált, és leegyszerűsödtek a döntések. Rufus eladta, amit lehetett, a pénz felét elküldte Marielnek. Áthajtott Fort Sillbe, ahol veteránként továbbra is igénybe vehette a szerelőműhelyt, és kipofoz-ta a járgányát: egy „duplást”, ahogy az itteniek nevezték azokat a kis

platósokat, amelyeknek hátul dupla abroncsuk volt. A nagyanyja és néhány unokatestvére egy ideje lakóautókat árult: sikerült vennie tőlük egy használt batárt, amelyet a duplás után kötött, majd berámolta az összes szerszámát, fegyverét és személyes cókmojkját. Csináltatott pár táblát és egy köteg üzleti névjegyet „Vaddisznóirtás jutányos áron” szöveggel, majd cirkálni kezdett a környéken a kocsira szerelt táblákkal, időnként leparkolva a forgalmasabb helyeken, marhaárverésektől megyei vásárokig.

A seregtől járó nyugdíj nélkül nem tudta volna átvészelni az első fél évet, de az üzlet lassacskán beindult, ahogy Rufus bebarangolta kocsijával a tanyától piacig tartó földutak végtelennek tűnő hálózatát, amelyek hajszálerekként futottak végig egész Texason, bár tősgyökeres oklahomai létére rendületlenül idegennek érezte magát ezen a vidéken. Tanyát vert hosszabb-rövidebb időre egy-egy farmon, ahol a tulaj úgy döntött, elkelne némi extra tűzerő a környéken. Nem csak Rufus élt ebből. Bóven akadtak vállalkozók. De Rufus állta a versenyt árakban, még a nagyobb cégekkel is – amelyeknek több embert kellett fizetniük, és nagyobb eszközparkot tartottak fenn. Volt, ahol még helikoptert is használtak. Máshol éjjeli hajtóvadászokat rendeztek a klienseknek spéci quadokkal. Szórták a pénzt a parasztvakításra. Rufus egyedül dolgozott. Nem kellett senkivel osztoznia a bevételen, nem fizetett tébét mások után. Pofonegyszerű módszere volt: kiment a földekre egy puskával, vitt egy állványt és egy infrát, azután türelmesen kivárta, hogy a fehér sziluettek feltűnjenek a sötétben, és egyenként leszedte őket: a legnagyobbakkal kezdve fokozatosan haladt egészen a pánikban rohángáló süldőig.

Az első fél év során csak elvétele akadt munkája, ami nagyon lelombozta, de később rájött, hogy ez az idő sem ment pocsékba. Többnyire a lakókocsijában üldögélt egy kis összecuszkható asztalnál; ment a légkondi a generátorról, ő pedig szorgosan böngészte a weboldalakat, később a szakirodalmat a vaddisznókról. Lenyűgöző dolgokat talált. Először is megtudta, hogy a disznók, akárcsak a fehér emberek, inváziós fajnak számítanak, és Európából érkeztek ide. A konkvisztádorok idején, a 16. században a spanyolok hozták át őket a Rio Grandén. Még

meg sem száradt a folyó vize sörtés hátukon, máris szélnek eredtek. Számos ilyen „bevezetés” (ahogy a szakkönyvek nevezték) történt az elkövetkező fél évezredben. Ám önmagában egyik sem szolgált magyarázatul egy Turcsi-féle monstrum megjelenésére. Ehhez már a vaddisznók betelepítése kellett, ami a közelmúltban történt. Kedvelt vadászszákmánynak számítottak, különösen a németek komálták őket. Márpedig németekből szép számmal akadt Texasban, méghozzá a tehetősebb fajtából – hatalmas birtokaik voltak, ahol vadakat is tenyészthettek. Állítólag Németországban van egy Fekete-erdő nevű hely: számos történet keringett róla, éppolyan hibbant mesék, mint amiket a hippik és a prepperek szajkóznak. Ezek a texasi fritzek meg voltak győződve róla, hogy az őseik már a rómaiak előtt, és utánuk is jó ideig, dicső szabadságban éltek ebben a Fekete-erdőben, lándzsákkal leterítve a vadkanokat – így aztán szent kötelességük életben tartani ezt az ősi hagyományt, akárcsak az indiánoknak a dobolást meg az esőtáncot. Szépen kiválogatták a legnagyobb és legaljasabb vaddisznókat Európa-szerte, még a távoli ruszki sztyeppékre is küldtek vadbefogókat az érintetlen populációkhoz, majd Texasba hozatták az összes bestiát. Habár többnyire vették a fáradságot a kerítésépítésre, ezek a dögök kiásták magukat, keresztülgázoltak a folyókon, és átvágtak a sekély lápokon, majd éppolyan könnyűszerrel elszaporodtak, mint a háziasított kuzinok pár száz évvel korábban, sőt még össze is bútoroztak velük.

Rufus nem volt egy tanult gyerek, de jól értett az olvasáshoz, és kiváló szerelő is azért lett belőle, mert jobban boldogult a nyakatekert karbantartási útmutatókkal a katonatársainál. Ösztönös érzéke volt hozzá, hogy kiszúrja a kulcsfontosságú részeket vagy adatokat egy bekezdésből, mintha csak a zavaros mocsárvízben halászna. Ennek aztán hasznát is vette, amikor sor került a tudományos igényű vaddisznó-szakirodalomra. Például a házisertés-tenyésztők a lehető legnagyobbra akarták növeszteni az állataikat. A „700 kilogrammot meghaladó” kifejezés azonnal szemet szúrt Rufusnak. Azt hitte, elírás. Átszámolva az legalább 1500 fontot jelent. A vaddisznók jóval kisebbek voltak: még a leghatalmasabb is „csak” a felét nyomta ennek. Vajon mi sülle ki abból, ha a gondosan minél ravaszabbra és vérszomjasabbra

kitenyészített vadkanok kereszteződnének a vadonban egy ilyen házi sertés monstrummal?

A szakirodalomban akadt pár visszatérő név. Az egyik dr. I. Lane Rutledge-é volt a texasi A&M Egyetemről. Röpke guglizás elég volt hozzá, hogy kiderüljön, fehérnép az illető, és Ionának hívják. Jókora előrelépést tett a genetikai szekvenálás segítségével, hogy kibogozza az ötszáz éve gubancolódó szálakat a Texasban disznólkodó sertésfajok között. Meglepően könnyen sikerült elérni az interneten keresztül. Hamarosan válaszolt Rufus e-mailjeire. Tömören, de válaszolt.

Rufus régen rájött, hogy az emberek nyitottabban fogadják, ha nem üres kézzel állít be hozzájuk, ezért elküldte saját kezűleg gyűjtött adatait: mintákat, amelyekből DNS-mintákat vehettek, és helymegjelöléssel ellátott fotókat a döglött disznókról, amelyeket megcsapolt a vizsgálatokhoz. Miután felkeltette a nő érdeklődését, már nyugodtabb szívvel javasolt neki egy személyes találkozót.

A lakókocsit az egyik kliense portáján hagyta, nagyjából harminc kilométerre College Station határától, majd behajtott a városba, és megkereste a campust. A Google Maps persze jól megkavarta, mivel egy tiltakozó tüntetés miatt egy csomó utcát lezártak. Miután Rufus több irányból megkísérelt bejutni az egyetemhez, végül leparkolt a közelben, és gyalog vágott neki. A tüntetők először ferde szemmel néztek rá a jókora, benzinzabáló duplás miatt, de aztán észrevették az üvegen át, hogy nem fehér ember, és egy csapásra irányt vesztett erkölcsi felháborodásuk.

Pokoli hőség tombolt College Stationben, pedig már november volt. Rufus azonnal átizzadta az ingét; szívből remélte, hogy dr. Rutledge nem fogja zokon venni az ilyesmit. Arra gondolt, talán így ötven körül már nem bírja úgy a meleget, mint régen. Mostanság alig tette ki a lábát napközben. A disznóknak nem sok genetikai hendikepje akadt, de például izzadni nem tudtak, ezért napközben inkább dagonyáztak, és csak sötétedés után veselkedtek neki, hogy feltúrják a vidéket. Rufus hozzájuk igazodva áttért az éjszakai életmódra.

Miközben átvágott a tömeg kemény magján, útban dr. Rutledge irodájához, jól megnézte magának a tiltakozók tábláit. Nagy részük

arról szólt, milyen káros, invazív faj az ember, ami igencsak fején találta a szöget, már ahogy Rufus látta.

Könnyű lett volna párhuzamba állítani – némi olcsó tanulság levonásával – Rufus jelenlegi problémáját a disznókkal és a komancsok kétszáz évvel ezelőtti problémáját a fehér telepeseikkel. De a helyzet bonyolultabb volt ennél. A komancsok maguk is betolakodók voltak északról, akik „felváltották” – jókora eufemizmussal élve – a Texasban előttük élő őslakos törzseket. Sikerüket részben annak köszönhatték, hogy lelkesen és az elsők között éltek egy másik invazív faj, a házi ló által nyújtott előnyökkel.

Rufus azonban egész másféle táblákkal is szembesült, amelyek a kihalásról szóltak: az emberiség elkerülhetetlen sorsáról, amelyben nem állja útját a klímaváltozásnak. Így aztán mire odaért dr. Rutledge épületének bejáratához, jócskán össze volt zavarodva. Most akkor ezek a kölykök gyűlölik az emberiséget, mert invazív faj, amely rászolgált a teljes pusztulásra? Vagy szeretik embertársaikat, és meg akarják óvni őket a kipusztulástól? Jóformán megválaszolatlan kérdések ezek, amelyekről a zöldfülű főiskolások egész éjjel téphetik a szájukat a pizza és sör mellett, mialatt Rufus magányosan lapul a sötétben egy fegyverállvány mögött, démonokra vadászva.

Észrevette, hogy néhány tünetet magával hozott, vagy inkább magára húzott valami fura hacukát, amely utólag belegondolva ósdi és kezdetleges talajruhának tűnt: bár ezek a ruhák túl nehéz viseletnek tűntek ilyen hőségben, a belsejüket sűrűn behálózó hűtőcsövek miatt, amelyek hőmérséklet-szabályzó rendszerét a hátizsákban lapuló lítiumelemek táplálták. A testmeleg a hátizsákra szerelt kis kürtön keresztül távozott, jól látható hullámokat gyűrve a forró levegőbe a viselő feje fölött. Ezeket a ruhákat csak a legelszántabb kockák hordták.

– Valamikor, úgy tízezer évvel ezelőtt a szüntelenül az éhhalál szélén tengődő emberek rájöttek, hogy a disznók olyasmiket is megesznek, amelyek az ő számukra ehetetlenek – mondta dr. Rutledge.

– Ezek *bármit* megzabálnak – csattant fel Rufus, majd nyomban a szájára ült, nehogy már valami forrófejű tahónak nézzék.